

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 6.2.2015

Čj. ČTÚ-53 854/2014-603

Na základě rozkladu, který podala dne 1. 8. 2014 Česká pošta, s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4, PSČ 225 99, podle § 152 odst. 1 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen jako „správní řád“), ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř., ve věci uložení pokuty podle ust. § 37a odst. 4 písm. c) zákona č. 29/2000 Sb., zákon o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o poštovních službách“), za správní delikt podle ust. § 37a odst. 4 téhož znění zákona o poštovních službách spočívajícího v porušení povinnosti podle § 4 až 16 téhož znění zákona, vydávám podle ust. § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) a podle ust. § 36a odst. 1 písm. j) a § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok I. a přílohy 1, 2 a 3 napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř. mění tak, že nově zní:

„Česká pošta dne 9. 5. 2011 odhodila 140 obyčejných zásilek, jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 1 části I. výroku, 2 doporučené zásilky, jejichž čísla a adresáti jsou uvedeni v příloze č. 2 části I. výroku, 45 obchodních psaní, jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 3 části I. výroku, 1 reklamní a tiskovou zásilku, jejíž adresát je uveden v příloze č. 4 části I. výroku a 10 zásilek, jež nebylo možno zařadit do jedné z předcházejících kategorií, a jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 5 části I. výroku, do kontejneru na

odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského 1 v Brně, čímž porušila při poskytování poštovních služeb povinnost dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, zacházet s poštovní zásilkou jen v nezbytné míře a jen takový způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, a dopustila se tak správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, spočívajícího v tom, že provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb poruší některou z povinností stanovených v § 4 až 16 tohoto zákona."

- II. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok I. napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř. mění tak, že částka „426 750 Kč“ se mění na částku „201 750,00 Kč.“
- III. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad ve zbylé části zamítá a výrok III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř., se potvrzuje.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad, odbor pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) dne 30. 6. 2011 zahájil z moci úřední podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení s dotčenou osobou Česká pošta s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1 (dále jen „**Česká pošta**“) ve věci správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách.

Správní orgán I. stupně se na základě odevzdání věci podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, od Policie České republiky, Městského ředitelství policie Brno, Obvodní oddělení policie Brno – Bystric, domníval, že došlo k porušení povinnosti držitele poštovní licence plnit poštovní povinnost způsobem, který byl v souladu s potřebami veřejnosti, a v tom spatřoval spáchání správního deliktu podle ustanovení § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách.

Tohoto se měla Česká pošta konkrétně dopustit tím, že nedodala adresátům poštovní zásilky a výzvy, jež byly nalezeny dne 9. 5. 2011 v kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského v Brně.

Společně s oznámením o zahájení správního řízení bylo České poště zasláno usnesení čj. ČTÚ-47 695/2010-610/II. vyř., ze dne 30. 7. 2011, kterým správní orgán I. stupně vyzval Českou poštu, aby se vyjádřila k oznámení o zahájení správního řízení.

Česká pošta se následně vyjádřila dopisem ze dne 18. 7. 2011, a uvedla, že poštovní zásilky a výzvy, jež byly dne 9. 5. 2011 nalezeny v kontejneru na odpad, byly též den převzaty Českou poštou od Policie České republiky a dne 10. 5. 2011 byly poštou 600 10 Brno 71 dodány adresátům. S ohledem na tuto skutečnost ke spáchání správního deliktu nedodání poštovních zásilek a výzev nemohlo dle České pošty dojít. Česká pošta uvedla, že ustanovení § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách nesměřovalo k sankcionování České pošty za jakýkoliv prohřešek jedince proti těmto opatřením, a to zejména v případech, kdy vytýkané jednání bylo obratem napraveno. Česká pošta měla za to, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno vynaložit, aby pochybením svého zaměstnance předešla, avšak zabránění pochybení jedince nepovažovala za možné v žádné oblasti lidské činnosti. Česká pošta doložila do spisu Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 9. 5. 2011, kdy vysvětlení podal na Policii České republiky, Městské ředitelství policie Brno, pan [REDAKCE], který zde vystupoval v postavení osoby poškozené, a uvedl, že byl zaměstnancem České pošty, a že dne 9. 5. 2011 si na Policii okolo 18:45 převzal zajištěné adresné zásilky, které byly nalezeny vyhozené v kontejneru.

Dne 21. 7. 2011 Česká pošta nahlížela do správního spisu a pořídila si kopie některých podkladů, zejména kopie fotografií nalezených poštovních zásilek a výzev.

Dne 5. 8. 2011 správní orgán I. stupně rozšířil předmět řízení a to tak, že řízení se nově vedlo i ve věci správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách.

Dne 15. 8. 2011 správní orgán I. stupně vyzval Českou poštu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 12. 8. 2011 (datum podání 15. 8. 2011) a rozporovala rozšíření předmětu správního deliktu o porušení poštovního tajemství. Dále uvedla, že skutek, který byl posuzován jako správní delikt České pošty, byl úmyslným činem zaměstnance České pošty. Dle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách právnická osoba za správní delikt neodpovídala, jestliže prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat k tomu, aby porušení právní povinnosti zabránila. Do spisu Česká pošta založila dokumenty Oznámení podezření ze spáchání trestného činu ze dne 1. 6. 2011, kdy trestného činu zadržování písemností se měla dopustit listovní doručovatelka, zaměstnankyně České pošty, a to skutkem, který je předmětem tohoto správního řízení.

Dopisem ze dne 19. 8. 2011 Česká pošta správnímu orgánu I. stupně sdělila, že neměla k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění dalších připomínek, a požádala o rozšíření podkladů o jí doložené podklady.

Na základě provedeného řízení správní orgán I. stupně vydal dne 20. 9. 2011 rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/V. vyř., kterým byla Česká pošta shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že poštovní povinnost nebyla plněna v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Dále se Česká pošta dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb porušil některou z povinností stanovených v § 4 až 16 zákona o poštovních službách tím, že při poskytování služeb došlo k porušení povinnosti stanovené v § 16 zákona o poštovních službách tím, že Česká pošta umožnila, aby se se skutečnostmi týkajícími se poskytované poštovní služby u poštovních zásilek pohozených do kontejneru na odpad neoprávněně seznámily jiné osoby. Za spáchání uvedených správních deliktů byla České poště uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 450 000,00 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000,00 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 11. 10. 2011 rozklad. O rozkladu bylo rozhodnuto správním orgánem II. stupně (jak definováno níže) rozhodnutím čj. ČTÚ-106 118/2011-603 ze dne 3. 7. 2012. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Dne 25. 10. 2012 správní orgán I. stupně oznámil České poště zahájení nového projednání věci a vyzval ji, aby se případně vyjádřila a aby doplnila další doklady, které považovala za důležité pro rozhodnutí ve věci.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 9. 11. 2012 a uvedla, že nové projednání věci vzala na vědomí a neměla další doklady důležité pro rozhodnutí ve věci.

Dne 12. 11. 2012 správní orgán I. stupně vyzval Českou poštu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Česká pošta dle své odpovědi neměla k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění připomínek, nenavrhla jejich doplnění a nevyužila možnosti seznámit se s těmito doklady nahlédnutím do spisu.

Na základě provedeného řízení správní orgán I. stupně vydal dne 12. 3. 2013 rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/VIII. vyř., kterým byla Česká pošta shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a

odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že poštovní povinnost nebyla plněna v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Za spáchání uvedených správních deliktů byla České poště uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 420 000,00 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000,00 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 20. 3. 2013 rozklad. O rozkladu bylo rozhodnuto správním orgánem II. stupně (jak definováno níže) rozhodnutím čj. ČTÚ-32 313/2013-603 ze dne 20. 3. 2014. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Dne 29. 4. 2014 správní orgán I. stupně oznámil České poště zahájení nového projednání věci a dále oznámil, že v souladu s názorem správního orgánu II. stupně, jednání, které bylo předmětem řízení, spadalo pod skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, spočívajícího v tom, že byla porušena povinnost podle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách v stejném znění. Správní orgán I. stupně Českou poštu vyzval, aby se případně vyjádřila a aby doplnila další doklady, které považovala za důležité pro rozhodnutí ve věci.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 13. 5. 2014 a uvedla, že ze zápisu, který s odpovědnou zaměstnankyní pošty 600 10 Depo Brno sepsala 71 Česká pošta dne 10. 5. 2011, vyplynulo, že jednání této zaměstnankyně proti zájmům České pošty bylo vědomé, přestože se v pracovní smlouvě zavázala, že zájmy České pošty bude chránit a nebude jednat v rozporu s nimi a že podle dohody o odpovědnosti nese za svěřené poštovní zásilky odpovědnost a že při práci se svěřenými hodnotami měla postupovat podle stanovených předpisů, se kterými byla řádně seznámena. Česká pošta trvala na tom, že zkratkovitému jednání svého zaměstnance nemohla zabránit.

Dne 21. 5. 2014 vyzval správní orgán I. stupně Českou poštu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Na základě provedeného řízení správní orgán I. stupně vydal dne 14. 7. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř., kterým ve výroku I. byla Česká pošta, shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách, spočívajícího v tom, že provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb porušil některou z povinností stanovených v § 4 až 16 tohoto zákona. Tohoto jednání se měla dopustit tím, že dne 9. 5. 2011 odhodila 171 obyčejných zásilek, 2 doporučené zásilky, 25 obchodních psaní do kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského 1 v Brně. Ve výroku II. rozhodnutí byla České poště za

spáchání uvedeného správního deliktu uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 426 750,00 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000,00 Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že odpovědnost České pošty vznikla porušením právní povinnosti, tj. povinnosti vyplývající z § 33 zákona o poštovních službách. Tento závěr správní orgán I. stupně opřel o rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, spis. zn. 6 A 12/94 z 25. 11. 1994, dle kterého základním předpokladem pro uložení sankce je zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opomenutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Správní orgán nesouhlasil s tvrzením České pošty, že došlo k naplnění liberačního důvodu, dle kterého právnická osoba neodpovídá za správní delikt v případě, že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, na to, aby porušení povinnosti zabránila. Správní orgán I. stupně se odkázal na závěry druhoinstančního orgánu, dle kterého za naplnění liberačního důvodu nelze považovat pouhé tvrzení účastníka řízení, že své služby zajišťuje zásadně prostřednictvím odborně vyškoleného personálu, který je pečlivě proškolen a seznámen s postupy. Správní orgán I. stupně dále odmítl tvrzení České pošty, že se jednalo o dočasné umístění zásilek do kontejneru na odpad. Správní orgán I. stupně se následně vyjádřil k doloženým dokumentům – 1) pracovní smlouva se zaměstnancem, který vyhodil zásilky do kontejneru, ve které se zaměstnanec zavázal chránit zájmy České pošty, 2) zápis sepsaný s tímto zaměstnancem, dokládající jeho úmyslné jednání, 3) oznámení o podezření ze spáchání trestného činu České pošty a 4) vyzoomění Městského státního zastupitelství v Brně. Správní orgán I. stupně uvedl, že pouhá skutečnost, že Česká pošta zaváže své zaměstnance k plnění určitých povinností, neznamena, že učinila vše, aby zabránila porušení těchto povinností. Zde se správní orgán I. stupně odkázal na závěr druhoinstančního orgánu, dle kterého „dovedeno ad absurdum by toto tvrzení prakticky zcela vylučovalo odpovědnost účastníka za jakékoli myslitelné pochybení jeho zaměstnanců.“

K výroku II. napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že porušení právních povinností bylo zjištěno celkem u 198 poštovních zásilek. Protiprávní jednání bylo tedy dle správního orgánu I. stupně spíše většího rozsahu. Následkem protiprávního jednání bylo, že se Česká pošta zbavila možnosti nakládat s vyhozenými zásilkami v důsledku převodu vlastnického práva k těmto zásilkám (jako odpadu) na obec a projevila tak vůli tyto poštovní zásilky nedodat jejich adresátům. Tímto došlo ke zmaření účelu poskytování poštovních služeb, jímž je dodání poštovní zásilky jejímu příjemci. Následky správní orgán I. stupně vyhodnotil jako mimořádně závažné. Za přitěžující okolnost byla správním orgánem I. stupně vyhodnocena skutečnost, že poštovní zásilky se nacházely na veřejně přístupném

místě, kde se k nim mohla dostat jakákoliv další osoba, která se mohla seznámit nejen s údaji chráněnými poštovním tajemstvím, ale zároveň mohla tyto poštovní zásilky odcizit a seznámit se s jejich obsahem a případně se jím i obohatit. Díky zásahu třetích osob jednání České pošty nakonec nezpůsobilo odesílatelům ani adresátům žádnou škodu, s výjimkou pozdějšího dodání zásilek. I tak správní orgán I. stupně vyhodnotil následky protiprávního jednání jako mimořádně závažné, neboť Česká pošta v daném případě zacházela s poštovními zásilkami bezprecedentním způsobem. Daný delikt měl charakter ohrožovacího deliktu, vznik škody konkrétním osobám tak nebyl podmínkou naplnění skutkové podstaty. Správní orgán I. stupně považoval dále za přítěžující okolnost skutečnost, že podstatná část poštovních zásilek, jež jsou předmětem tohoto správního řízení, byla dodávána v rámci základních služeb, přičemž obyčejné zásilky o hmotnosti do 50 g v dané době spadaly do zákonného monopolu České pošty. Česká pošta jako držitel poštovní licence byla povinna zajistit všeobecnou dostupnost základních služeb na celém území České republiky ve stanovené kvalitě a byla povinna zajistit dodání do místa určeného v poštovní adrese každý pracovní den. Správní orgán I. stupně při stanovení konkrétní výše pokuty vycházel z počtu odhozených poštovních zásilek a s ohledem na mimořádně závažné následky stanovil částku 1 500,00 Kč za jednu poštovní zásilku, přičemž v případě základních služeb tuto částku za jednu poštovní zásilku zvýšil o jednu polovinu na částku 2 250,00 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 1. 8. 2014 rozklad. Česká pošta zde uvedla, že za sankcionované jednání nemohla nést odpovědnost a že uložená sankce byla nepřiměřeně vysoká. Česká pošta uvedla, že se jednalo o ojedinělý případ excessu zaměstnance, kterému Česká pošta nemohla při sebelepší snaze zabránit. Správní orgán I. stupně ignoroval předložené důkazy o tom, že zaměstnanec byl řádně proškolen a poučen, resp. je zhodnotil jako irelevantní. Správní orgán I. stupně se rovněž nezabýval prošetřením osoby zaměstnance, který se jednání dopustil a který za něj byl odpovědný. Česká pošta nesouhlasila s udělením pokuty za záměrné jednání, ačkoliv bylo zřejmé, že se o úmysl České pošty nejednalo. Česká pošta dále rozporovala množství a povahu vyhozených zásilek. Dle přílohy č. 1 podle fotodokumentace předané České poště správním orgánem bylo zjištěno, že v případě poštovních zásilek uvedených pod pořadovými čísly 4, 34, 35, 36, 38, 61, 65, 66, 70, 71, 72, 77, 78, 79, 86, 92, 101, 140, 142 a 151 se jednalo o obchodní psaní nikoliv o běžné zásilky (rozkladové námitky pod písmenem a)). Dále v případě zásilek uvedených pod pořadovými čísly 5, 139, 141, 146, 147, 148, 150, 152 – 157, 159, 160 a 170 nebylo možno jednoznačně stanovit, zda se jednalo o obchodní psaní, obyčejné zásilky či jiný druh poštovních zásilek (rozkladové námitky pod písmenem b)). V případě zásilky uvedené pod pořadovým číslem 13 se jednalo o tiskovou zásilku (rozkladová námitka pod

písmenem c)). Česká pošta požadovala, aby se výše uložené pokuty opírala o skutečný skutkový stav. Česká pošta dále uvedla, že přestože správní orgán snížil výši udělené pokuty, vycházet při stanovení pokuty z částky 1 500,00 Kč, resp. 2 250,00 Kč za jednu poštovní zásilku, nebylo adekvátní rozsahu protiprávního jednání České pošty. Podstatnou část poštovních zásilek vložených do kontejneru tvořily obyčejné zásilky o hmotnosti do 50 g, jejichž základní cena v době spáchání deliktu činila 10,00 Kč. Ukládaná sankce nepřiměřeným způsobem převyšovala hodnotu ohroženého zájmu.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ust. § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu správní spis postoupil nadřízenému správnímu orgánu. Podle ust. § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady ČTÚ (dále jen „správní orgán II. stupně“).

Dle ustanovení 37b odst. 4 zákona o poštovních službách správní delikty podle § 37a projednává Český telekomunikační úřad.

Na základě podaného rozkladu bylo napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu posouzeno z hlediska souladu s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Po posouzení napadeného rozhodnutí dospěl správní orgán II. stupně k závěru, že je třeba výroky I. a II. napadeného rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit, a to z následujících důvodů, uvedených níže. Ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje a rozklad České pošty se zamítá.

Podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012 platí, že *„Poštovní službou je činnost prováděná na základě poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem, jejímž účelem je dodání poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky.“*

Podle § 7 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012 platí, že *„(1) Právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby. (2) Jiné osoby a orgány mohou s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou nakládat jen tehdy, bylo-li to dohodnuto nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis. (3) Práva z poštovní smlouvy se promlčují uplynutím jednoho roku od poštovního podání, nestanoví-li tento zákon něco jiného.“*

Podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012 platí, že *„Provozovateli poštovních služeb, který při nabízení nebo poskytování služeb poruší některou z povinností stanovených v § 4 až 16, se uloží pokuta do výše 500 000 Kč.“*

Podle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012 platí, že *„Právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“*

Podle § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012 platí, že *„Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména k rozsahu takového jednání a jeho následkům.“*

K výroku I. tohoto rozhodnutí správní orgán II. stupně konstatuje, že přistoupil k upřesnění ustanovení, kterého porušení se Česká pošta dopustila, a to tak, že ustanovení § 7 zákona o poštovních službách upřesnil tak, že se jednalo o ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách. Dále správní orgán II. stupně přistoupil k úpravě počtu zásilek v jednotlivých kategoriích – obyčejné psaní, obchodní psaní, atd. S odůvodněním správního orgánu I. stupně ohledně toho, proč bylo shledáno spáchání správního deliktu a proč za něj odpovídá Česká pošta, se správní orgán II. stupně ztotožňuje a dále toto odůvodnění rozšiřuje následovným způsobem.

K námitce České pošty, že zaměstnanec byl řádně proškolen a poučen a že se správní orgán I. stupně nezabýval prošetřením osoby zaměstnance, který se jednání dopustil a který za něj byl odpovědný, právě s ohledem na jeho motivaci k spáchání jednání a okolnostem tohoto skutku, správní orgán II. stupně uvádí, že správní orgán I. stupně nepochybil, když tyto skutečnosti nevyhodnotil jako liberační důvody opravňující zproštění odpovědnosti ze spáchání správního deliktu z České pošty. Skutečnost, že zaměstnanec České pošty, který vyhodil předmětné zásilky do kontejneru na odpad, byl proškolený a že jeho pracovní smlouva obsahuje ujednání, že nebude jednat v rozporu se zájmy České pošty, opravňuje Českou poštu žádat po svém zaměstnanci náhradu škody, kterou České poště způsobil tím, že nerespektoval jejich interních předpisů. Tyto skutečnosti ale nejsou způsobilé obstát v řízení před správním orgánem o tom, zda se správní delikt stal a kdo za něj odpovídá.

K této problematice se vyjadřoval i Vrchní soud Praha ve svém rozhodnutí spis. zn. (SJS) 6 A 12/94 ze dne 25. 11. 1994, kde uvedl, že ***„Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opominutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní***

a nikoli absolutní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění, ale ani o odpovědnost za výsledek.“

Pro posouzení spáchání správního deliktu je tudíž zcela irelevantní, že zásilky do kontejneru vyhodil zaměstnanec České pošty. Z povahy činnosti k vyhození zásilek ani nemohlo dojít jinak, než tak, že je zaměstnanec, kterému byly svěřeny, do kontejneru na odpad vyhodil. Česká pošta je povinna zajistit takové podmínky, aby byla schopna plnit svou poštovní povinnost v souladu s potřebami veřejnosti a se základními požadavky, které jí ukládá zákon o poštovních službách. Po šetření skutkového stavu bylo zjištěno, že Česká pošta nezajistila podmínky pro provoz poštovní povinnosti tak, jak to zákon po ní požadoval, v důsledku čehož došlo k porušení ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť v rozporu s tímto ustanovením umožnila to, aby s pohozenými (odhozenými) zásilkami nakládaly třetí osoby a dále, Česká pošta nezacházela s těmito zásilkami jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.

Správní orgán II. stupně částečně uznal rozkladové námítky České pošty ohledně nesprávného zařazení jednotlivých zásilek do kategorií obyčejné psaní, doporučené psaní a obchodní psaní. Správní orgán II. stupně plně vyhověl požadavkům České pošty uvedeným pod body a) a c) rozkladových námitek a 20 poštovních zásilek přeřadil z kategorie „obyčejné psaní“ (příloha č. 1) do kategorie „obchodní psaní“ (příloha č. 3) a 1 zásilku přeřadil z kategorie „obyčejné psaní“ (příloha č. 1) do kategorie „reklamní a tisková zásilka“ (příloha č. 4). Z námitek uvedených pod písmenem b) rozkladových námitek správní orgán II. stupně vyhověl v 6 případech a tyto případy přeřadil z kategorie „obyčejné psaní“ (příloha č. 1) do kategorie „nezařaditelné“ (příloha č. 5), neboť v těchto případech nebylo možno poznat, o jaký druh zásilky se jednalo. Ve zbylých 10 případech uvedených pod písmenem b) rozkladových námitek tyto zásilky přeřazeny nebyly, a to z následujících důvodů (číslování zásilek odpovídá číslování dle napadeného rozhodnutí a rozkladu, nikoliv číslování dle přílohy k tomuto rozhodnutí o rozkladu):

Zásilka č. 139 – obyčejná zásilka s vyúčtováním UPC, totožná s ostatními od stejného odesílatele (např. č. 83).

Zásilka č. 146 - obyčejná zásilka s vyúčtováním UPC, totožná s ostatními od stejného odesílatele (např. č. 83), v pravé horní části je patrná část otisku výplatního stroje (používán pouze v případě základních služeb).

Zásilka č. 147 - obyčejná zásilka s vyúčtováním O2, totožná s ostatními od stejného odesílatele (např. č. 74).

Zásilka č. 148 - obyčejná zásilka s vyúčtováním UPC, totožná s ostatními od stejného odesílatele (např. č. 83 nebo 146).

Zásilka č. 152 - obyčejná zásilka s vyúčtováním UPC, totožná s ostatními od stejného odesílatele (např. č. 83) – vidět část otisku výplatního stroje (používán pouze v případě základních služeb).

Zásilka č. 160 – poštovní zásilka obsahuje fakturu (text „datum splatnosti“) – obsahem písemnost – obyčejná zásilka.

K výroku II. tohoto rozhodnutí správní orgán II. stupně konstatuje následující. Správní orgán I. stupně České poště za spáchání správního deliktu uložil povinnost zaplatit pokutu ve výši 426 750,00 Kč podle ust. § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012. Dle tohoto ustanovení platí, že *„Provozovateli poštovních služeb, který při nabízení nebo poskytování služeb poruší některou z povinností stanovených v § 4 až 16, se uloží pokuta do výše 500 000,00 Kč.“* Z porovnání maximální možné výše pokuty a reálně uložené pokuty vyplývá, že pokuta byla České poště uložena těsně pod horní hranici, v horní pětině povoleného rozpětí pro uložení pokuty za spáchaný správní delikt. Správní orgán II. stupně má za to, že aby bylo možno pokutu za správní delikt uložit v úrovni přibližující se horní hranici zákonné sazby pro pokutu, je nutno aby následky i rozsah protiprávního konání byly vážné a obrovského rozsahu.

Správní orgán I. stupně považoval následky protiprávního jednání za mimořádně závažné. Za přitěžující okolnost bylo považováno to, že zásilky byly pohozeny na veřejném prostranství, kde se s nimi mohly seznámit třetí osoby. Rozsah deliktního jednání správní orgán I. stupně vyhodnotil jako „spíše větší,“ a to proto, neboť se toto jednání dotklo 198 zásilek.

Správní orgán II. stupně má za to, že skutečnost, že zásilky byly pohozeny na veřejném prostranství, kde se s nimi mohly seznámit a manipulovat třetí osoby, není způsobilá být v daném případě přitěžující okolností, neboť tato skutečnost je obsažena již v ustanovení, kterého porušení se Česká pošta svým deliktním jednáním dopustila (§ 7 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012: *Právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.*) Když je tedy Česká pošta trestána za to, že umožnila třetím osobám nakládat s poštovními zásilkami tím, že je vyhodila do kontejneru na odpad, nemůže skutečnost, že se „zásilky nacházely na veřejně přístupném místě, kde se k nim mohla dostat jakákoliv další osoba“ být považována za přitěžující okolnost, neboť zde se jedná o prolomení zásady zákazu dvojího

přičítání. Tím, že Česká pošta dopustila, aby se k zásilkám dostaly třetí osoby před tím, než tyto zásilky byly řádně doručeny, byl spáchán trestní delikt.

Správní orgán I. stupně uloženou pokutu vypočetl v závislosti na „obodování“ jednotlivých zásilek, kdy za každou jednu zásilku podle jejího druhu udělil jakoby „díličí“ pokutu v rozsahu 1 500,00 Kč až 2 250,00 Kč podle toho, zda se jednalo o „obyčejnou“ poštovní zásilku nebo o zásilku spadající do základních služeb. Správní orgán II. stupně v tomto postupu shledal závažný nedostatek a to zejména s ohledem na skutečnost, že tento postup absolutně opomíjí zohlednění maximální zákonem povolené výše pokuty, kterou je možno za spáchaný správní delikt udělit. Správní orgán I. stupně tak uložil pokutu v horní pětině zákonné sazby, aniž by tuto skutečnost náležitě odůvodnil. Naopak, odůvodnění této výše pokuty spíše naznačuje tomu, že pokuta měla být uložena v nižší výši, a to zejména s ohledem na to, že rozsah deliktního jednání správní orgán I. stupně označil za „spíše větší.“

Správní orgán II. stupně s ohledem na výše uvedené – tj. s ohledem na neexistenci přitěžující okolnosti tak, jak ji vymezil správní orgán I. stupně, a dále za rozpor v odůvodnění výše uložené povahy (rozsah deliktního jednání) a konečné výše uložené pokuty, přistoupil ke snížení této pokuty.

Správní orgán II. stupně se ztotožnil se správním orgánem I. stupně v tom, že následky deliktního chování byly mimořádně závažné, neboť s vyhozenými zásilkami se mohl kdokoliv seznámit a případně zneužít informací, které by ze zásilek případně vplynuly. Česká pošta plně ztratila možnost se zásilkami nakládat a chránit jejich obsah. Jen shodou okolností se zásilky neporušené vrátilly České poště, a Česká pošta tak mohla dodatečně dostát svých povinností vyplývajících ze zákona o poštovních službách a z udělené poštovní licence. V tomto případě se jedná o „ohrožovací“ delikt, postačí tedy, že vznikne možnost vzniku škody, samotná škoda vzniknout nemusí. Dalšími následky byla manipulace s poštovními zásilkami třetími osobami (minimálně Policie ČR) a zpoždění dodání zásilek jejich adresátům.

Co se týče rozsahu deliktního jednání, správní orgán II. stupně považuje toto jednání za jednání spíše menšího rozsahu, neboť se jednalo o zásilky svěřené jednomu zaměstnanci v jeden den, který je hromadně vyhodil. Jednalo se o 198 poštovních zásilek.

Deliktní jednání tudíž bylo spíše menšího rozsahu, za to ale s mimořádně závažnými následky. Správní orgán II. stupně zohlednil rozkladové námitky ohledně nesprávného posouzení povahy jednotlivých zásilek a vypočetl pokutu podle postupu, jaký zvolil správní orgán I. stupně. Takto vypočtena pokuta představovala výši 403 500,00 Kč. S ohledem na spíše menší rozsah deliktního jednání správní orgán II. stupně dále tuto výši snížil na

polovinu, tj. na částku 201 750,00 Kč, jelikož závažnost deliktního jednání byla představována zejména jeho následky. Pokuta za spáchání správního deliktu je tak uložena ve spodní polovině zákonné sazby. Zároveň při snižování pokuty správní orgán zohlednil i skutečnost, že se sice mohlo v daném případě jednat o zkratkovité jednání zaměstnance (za které právnická osoba i tak nese objektivní odpovědnost), z úřední činnosti je ale správnímu orgánu II. stupně známo, že ke spáchání tohoto správního deliktu nedochází zcela ojediněle.

K výroku III. tohoto rozhodnutí správní orgán II. stupně konstatuje, že neshledal důvody, pro které by České poště neměla být uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení o správním deliktu. Z výše uvedeného vyplývá, že Česká pošta se dopustila spáchání správního deliktu, za který jí byla uložena povinnost zaplatit pokutu. Požadavek na zaplacení nákladů správního řízení je tak v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

Správní orgán II. stupně konstatuje, že shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným, nicméně nesprávným a nepřesným, a proto přistoupil k jeho změně, resp. upřesnění.

Ze všech shora uvedených důvodů jsem na základě svého oprávnění podle ust. § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu není možné odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Příloha č. 1 části I. výroku

[Redacted text block containing multiple lines of blacked-out content]

[REDACTED]

[REDACTED]

[Redacted]

[Redacted]

Příloha č. 3 části I. výroku

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[REDACTED]

Příloha č. 2 části I. výroku

[REDACTED]

[REDACTED]

Příloha č. 4 k části I. výroku

[REDACTED]

Příloha č. 5 k části I. výroku

[REDACTED]

